

Putin og Trump skal tale sammen – hvorfor præsidentkampagnen kun lige er begyndt

David Shavin

Den 7. november 2024

Var det så let? Ruslands præsident Vladimir Putin svarede i dag på et spørgsmål om, hvorvidt han ville tale med USA's kommende præsident Donald Trump; og han siger, at det ville han. Så tilføjer han, at han ikke er bleg for at tage kontakt til Trump først. Og en time senere siger Trump, at han tror, at de to vil tale sammen.

Det viser sig, at Putin, da han svarede på spørgsmål i Valdai Discussion Club, mente, at i Trumps første præsidentperiode »blev han chikaneret af alle på kryds og tværs, han blev tyranniseret, han var bange for at tage et skridt til venstre eller til højre og sige det forkerte« – og han endte med ikke at have kontrol over begivenhederne. Og Putin tilføjede: »Jeg ved ikke, hvad der kommer til at ske nu under hans nye præsidentskab. Uanset hvad han gør, er det op til ham.«

Han sagde dog, at han lærte noget om Trump, da en attentatmand forsøgte at dræbe ham i Pennsylvania: »«Jeg kan fortælle dig, at hans opførsel på tidspunktet for attentatet ... gjorde indtryk på mig. Han viste sig at være en modig mand. ... En person viser sig selv under ekstraordinære forhold – det er der, en person viser sig selv. Og han viste sig efter min mening på en meget passende måde: modigt, som en mand.» På trods af forskelle i stil og indhold i forhold til Trump vurderer Putin åbenbart, at der er noget i ham, som kan modstå chikanen denne gang.

Man kunne tilføje, at Trumps afvisning af at give efter for rigsretssagerne og de frontale juridiske angreb på ham kan sammenlignes med Lyndon LaRouches principfaste modstand mod den hysteriske og ondskabsfulde operation, der blev ført mod ham – især når man sammenligner med det, der kaldes politisk lederskab nu om dage.

Trump's begrænsninger er kendte. Der er ingen garanti for, at han ikke vil gentage de jammerlige politiske aftaler og udnævnelser fra sin første periode. Det er i høj grad et åbent slagsmål i de næste par måneder. Men tilmed en erfaring med at afklare et angiveligt uløseligt problem som Ukraine-konflikten kan få hans administration til at spille i en anden liga denne gang. Ville Trump i 2024-2025 f.eks. begå den samme fejl ved at fyre Michael Flynn som sin nationale sikkerhedsrådgiver i den tro, at »Russiagate«-agenterne ville lade ham være i fred?

Så hvad sker der, når freden "truer" med at bryde ud?

Den neokonservative bande for »permanent krig«- går amok. Før Trump overhovedet er blevet indsat, er der en alvorligt forøget risiko for krig. En britisk tænketank, »Council on Gestrategy«, organiserer »højtstående parlamentarikere, tidligere ambassadører og sikkerhedseksperter« til at skrive under på at »opbygge en massiv præcisionsangrebsstyrke til Ukraine uden eksterne begrænsninger på dens målretning...«. Politico rapporterer, baseret på to anonyme embedsmænd i Det Hvide Hus, at de ikke bare kan smide penge og våben efter Ukraine i de næste to måneder, for som Politico skriver: »Det tager normalt måneder for ammunition og udstyr at komme til Ukraine, efter at en hjælpepakke er blevet annonceret, så alt, hvad der rulles ud i de kommende uger, vil sandsynligvis ikke nå helt frem før et godt stykke inde i Trump-administrationen, og den næste øverstbefalende kan standse forsendelserne, før de er på jorden.« Så den eneste effektive mulighed er at gå videre og give Ukraine mulighed for at ramme dybt ind i Rusland – det vil sige at »ingen eksterne begrænsninger skal gælde for dets mål.«

Den tidligere NATO-ambassadør og særlige udsending til Ukraine, Kurt Volker, (som også var hovedvidne i sagen mod Trump) forklarede til *Kyiv Independent*: »Jeg tror, at Biden-administrationen ville gøre klogt i bare at droppe sine indvendinger. Bare lade Ukraine bruge de våben, vi har givet dem. Og det kan gøres stille og roligt, det behøver ikke at være en stor bekendtgørelse.« I *Newsweeks* dækning citerede de både forfatter/journalist David Patrikarakos: "Joe Biden bør gøre én ting, fremskynde al militær støtte til Ukraine og slippe ukrainerne fri – lade dem bruge amerikanske våben inde i Rusland" – og forfatter Aja Radan: "Jeg foreslår på det kraftigste, at præsident Biden i morgen ringer til Ukraine og fortæller dem, at de kan sprænge lige den del af Rusland i luften, som de vil."

Og Israels premierminister er selvfølgelig en levende mulighed for at øge den regionale krigsførelse i Sydvestasien til en atomar konfrontation. At ramme Irans atomare forskningsfaciliteter har samme resultat som at sende missiler dybt ind i Rusland.

Intet af dette er uundgåeligt. Men det er en meget reel og håndgribelig fare. Så stormløbet for en retfærdig, fair, ikke-bankerot økonomisk orden, for en BRIKS-orienteret tilgang til den type gavnlige industri- og landbrugsprojekter, der giver lande lyst til at arbejde med hinanden, må fortsætte hurtigere, end geopolitikerne i London og Washington kan overskue. Trump-sejren, lussingen til den globale elite, med eller uden Trumps fulde forståelse af, hvad der er blevet sat i gang, kan blive til lussingen, der høres verden rundt. Det kan gøre gårsdagens umulighed til dagens halvmirakel og morgendagens virkelighed.

Og det er derfor, den amerikanske præsidentkampagne kun lige er begyndt.

Foto: Flickr/Tump White House Archive